

Manel Alonso

Diari Gran del Sobiranisme, 6 de febrer de 2018

Títol: *Les llàgrimes d'Orfeu*

Autor: Vicent Pallarès

Edita: 3i4

València, desembre de 2017

Premi Andròmina de Narrativa / Premis Octubre

El compositor i músic Francesc d'Assís Tàrrega i Eixea ha estat considerat el primer concertista de guitarra de la seua època. Nascut l'any 1852 a Vila-real i criat a Castelló, va morir a Barcelona l'any 1909 després de patir dues hemiplegies. Sis anys després s'exhumaven les seues restes mortals i es traslladaven des del cementeri de Montjuïc fins al de la capital de la Plana, on foren depositades en un nínxol provisional fins que l'any 1961 se li va alçar un mausoleu.

L'escriptor Vicent Pallarès, en *Les llàgrimes d'Orfeu* (Editorial 3i4, València, 2017), novel·la amb la qual va obtindre el Premi Andròmina de Narrativa dins dels XLVI Premis d'Octubre, ens situa en el dia en què les restes de Tàrrega refan el camí en ferrocarril cap a Castelló. Durant les hores que dura el viatge, li dóna veu al germà, el també músic Vicent Tàrrega, la dona, Maria Rizo, i els dos fills, Paquito i Marieta, els quals a través de diversos monòlegs interiors convoquen la memòria i reconstruïxen la biografia pública i privada de l'autor de *Recuerdos del Alhambra*.

El relat, escrit amb una prosa àgil, combina, sense estridències, el que va passant, minut a minut, en el compartiment del tren amb els records d'aquells que van estimar Tàrrega i d'alguna manera van

patir i compartir la seua passió per la música i la guitarra. A través dels seus records ens descriuen diversos aspectes de la seua personalitat com ara la seua bonhomia, la seua tossudesia,... i sense ànim de revenja insinuen possibles infidelitats i es queixen del desinterès del músic per l'economia familiar. Assenyalen els moments transcendentals de la vida del guitarrista de la Plana, com ara l'accident que va patir d'infant en caure dins d'una séquia prop de sa casa, que li va danyar els ulls i que va fer pensar al seu pare que la música podria ser una manera de guanyar-se la vida per al xiquet; el seu concert en Novelda, on va conèixer la seua dona; el seu trasllat a Madrid i posteriorment a Barcelona, els seus viatges, etc. I també ens oferixen una galeria de personatges que van envoltar l'autor i que van tindre un important paper en la seua vida professional i personal. El retrat col·lectiu que va creant Vicent Pallarés és el d'un home senzill, despreocupat dels afers domèstics i quotidians, generós, amic dels seus amics, que viu lliurat en cos i ànima a la música i especialment a la guitarra clàssica, un instrument que aleshores gaudia d'un escàs prestigi.

Francesc Tàrrrega compon i adapta a la guitarra peces clàssiques d'altres autors, com ara Beethoven, Chopin, Mendelssohn o Albéniz; oferix concerts, assaja fins a altes hores de la nit, crea noves tècniques d'interpretació (hi ha qui assegura que ha creat els fonaments de la tècnica de la guitarra clàssica del segle xx), impartix classes, viatja i fuma, fuma a tothora. Sota el retrat que fa Pallarés hi ha un home de carn i ossos, que estima, que treballa, que somia, que patix, i no un mite de cartró pedra.

Estem sense cap mena de dubtes davant d'un dels millors llibres de Vicent Pallarés. Un narrador amb una llarga i extensa trajectòria que ha estat capaç de convocar els morts i recuperar el passat per a recrear, a través de la mirada de les persones més pròximes al protagonista, la vida d'un dels músics valencians més importants del segle xix, i ho fa amb amenitat, amb un exercici notable d'estil i d'ofici, contenint-se i fugint de l'hagiografia civil, de l'homenatge fàcil i carregat de tòpics que han patit tantes i tantes figures valencianes del temps de Francesc Tàrrrega.